

RESIDENCE OF MONSTERS

2

ก๊วนปีศาจอลวน

หลังนี้จั่วเริ่ม : เนิ่น
จิ๋วจตุราธา : แบล

BEST
SELLER
จากใต้ห้ว

คำนำสำนักพิมพ์

ในสังคมของมนุษย์ทั่วไป มีสถานที่ที่เรียกว่า โรงเรียน ซึ่งมีไว้
ฝึกฝนคนรุ่นใหม่ให้จบออกไปเป็นผู้ใหญ่ที่มีคุณภาพ

ในสังคมของเหล่าผู้อัญเชิญที่ใช้ประโยชน์จากปีศาจ ก็มีสถานที่
ที่เรียกว่า โรงเรียนเงามืด เพื่อฝึกฝนผู้อัญเชิญรุ่นใหม่เช่นกัน

แน่นอนว่า คนที่ทำพันธสัญญากับปีศาจไว้ถึงหกคนอย่างเฟิงผิงหลัน
ไม่มีทางหลุดรอด โคตรเรียนวิชาในโรงเรียนเงามืดได้! เรียกได้ว่าเรียนแล้ว
เรียนอีก ชีวิตนรกอยู่ในโรงเรียนนี้แหละ!

ไหนๆ เรื่องราวของเราก็เกิดขึ้นในโรงเรียน ดังนั้นสิ่งที่ขาดไม่ได้
ก็คงเป็นเพื่อนร่วมชั้น ทั้งหัวหน้าห้องจอมแสบงกที่ดูซาดิสม์แปลกๆ ทั้ง
สาวสวยใจดีที่เอาแต่ส่องกระซจก ทั้งพ่อหนุ่มที่เอาแต่นั่งหัวเราะคนเดียว
ไม่ยอมคุยกับใคร หรือฝาแฝดจอมขโมยซีน...รวมถึงตัวละครที่จะขาดไป
ไม่ได้ในชีวิตวัยเรียน อย่างศัตรูคู่อาฆาตสักคน!

แต่มีหรือคนมองโลกในแง่ดีอย่างเฟิงผิงหลันจะแคร์ ขึ้นชื่อว่าเป็น
เพื่อนร่วมชั้น สนิทกันไว้สีถึงจะดี

ใน *Residence of Monsters ก๊วนปีศาจอลเวง เล่ม 2* ชีวิตของ
เฟิงผิงหลันจะสนุกสนานขนาดไหน คงต้องให้คุณผู้อ่านตัดสินใจเองใน
หน้าถัดไป...

แต่ที่แน่ๆ เทอมนี้ โรงเรียนเงามืดคงได้ป่วนกันสักหน่อยแล้วละ!

สำนักพิมพ์สถาพรบุ๊คส์

คำนำนักแปล

หลังจากโชคชะตานำพาให้หนุ่มน้อยนามเฟิงผิงหลันได้มาเจอ
เหล่าปีศาจทั้งหกและผูกพันสัญญาซึ่งกันและกันแล้ว ชะตากรรมของ
เด็กหนุ่มสุดเป็นกับก๊วนปีศาจจอมป่วนจะเป็นอย่างไรต่อไป พวกเขาจะ
เจอศัตรูใหม่อีกหรือไม่ และความสัมพันธ์ของพวกเขาจะพัฒนาไปใน
ทิศทางใด

Residence of Monsters ก๊วนปีศาจอลเวง เล่ม 2 ยิ่งทวีความ
เข้มข้น ทั้งตัวละครใหม่มากมายและการดำเนินเรื่องที่รวดเร็วในตอน
'โรงเรียนงาเม็ด Opening!' นี้ จะนำผู้อ่านคำคิ๊งสู่โลกอันลึกลับของ
ผู้อัญเชิญและปีศาจไค้พันอะ พร้อมเผยเงื่อนไขให้รู้ภูมิหลังบางส่วนของ
ตัวละคร ชวนให้ลุ้นระทึกและเพิ่มความน่าค้นหา และเริ่มคลายปมปริศนา
บางส่วนที่ผูกไว้ในเล่มหนึ่ง แสดงให้เห็นถึงความใส่ใจของผู้เขียนในการ
สร้างมิติให้ตัวละครแต่ละตัว และผูกโครงเรื่องอย่างแนบเนียนและน่า
สนใจ ทั้งแทรกอารมณ์ขันแบบเจิบๆ คันๆ ตลอดเรื่อง รับรองได้ว่าสนุก
ไม่แพ้เล่ม 1 เลยทีเดียว

ขอขอบคุณผู้อ่านที่รักทุกท่านที่ติดตามนิยายชุด *Residence of Monsters* ก๊วนปีศาจอลเวง และขอรับรองว่าเนื้อเรื่องหลังจากนี้ยังคง
ความสนุก เข้มข้น น่ารัคน่าหยิก ชวนจิกหมอนเหมือนเค็มแน่นอน :)

จิ้งจอกธรา

ฉงหลง

เผ่าพันธุ์ : ปีศาจ (มังกร)

เย่อหยิ่ง เจ้าคิดเจ้าแค้น และชอบคิดเล็ก
คิดน้อยเป็นที่สุด ความจำดีเยี่ยม ในสมองมีทั้ง

ตงย่า

เผ่าพันธุ์ : ปีศาจ (เฟอเร็ต)

สุภาพบุรุษผู้แสนอ่อนโยนและนุ่มนวล แต่หาก
โดนจุดระเบิดของเขาเข้าละก็ จะน่ากลัวเป็นที่สุด
ชอบทำงานบ้าน เป็นโรคบ้าความสะอาด แต่อ่อน
ประสบการณ์เรื่องทำอาหาร

จุดอ่อนคือชอบใช้เงินโดยไม่คิด ไร้ความยับยั้ง
ชังใจทุกครั้งที่เห็นเครื่องใช้ไฟฟ้าในบ้านหรืออุปกรณ์
ทำความสะอาด

พรางตัวในบทบาท : นักเรียน

เคาตซ์ล

เผ่าพันธุ์ : ปีศาจ (งูบิน) เป็นหัวหน้าของปีศาจทั้งหมดในภพหาสน์
เย่อหยิ่งเย็นชา หน้าตาหล่อเหลาแต่ปั่นหน้าบูดบึ้งตลอดศก รักดี
อย่างสุดซึ้งต่อองค์ชายซาเคด ซึ่งเป็นเจ้านายในโลกปีศาจ เกลียดซึ่ง
มนุษย์ แต่เห็นบางสิ่งในตัวเฟิงผิงหลันที่คล้ายคลึงกับเจ้านายของ
ตัวเอง เพราะเหตุนี้จึงเกิดความรู้สึกดีๆ ต่อเฟิงผิงหลันโดยไม่รู้ตัว
และมักหงุดหงิดตัวเองเพราะเรื่องนี้

พรางตัวในบทบาท : หมอประจำโรงเรียน

ความรู้เรื่องโลกมนุษย์และโลกปีศาจอย่างครบถ้วน
รักการสะสมโมเดลรถยนต์และรถไฟกว่าสิ่งอื่นใด
แต่กลับมารดทุกครั้งที่นั่งยานพาหนะบนดิน

พรางตัวในบทบาท : นักเรียน

ไปเหลียว

เผ่าพันธุ์ : ปีศาจ (ผี)

หน้าตาหล่อเหลาเปี่ยมเสน่ห์ เจ้าเล่ห์เจ้าแผนการ
มักมีรอยยิ้มที่เล่นบนใบหน้าเสมอ จึงฮอตมากในหมู่สาวๆ
ชอบพูดจาหยอกแบบที่เล่นทีจริง จนแยกไม่ออกว่าโกหก
หรือพูดจากใจจริงกันแน่ เสพติดของหวานชั้นรุนแรง

พรางตัวในบทบาท : นักเรียน

เฟิงฉิงหลัน

เผ่าพันธุ์ : มนุษย์

นักเรียนใหม่ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4
โรงเรียนนานาชาติเซฟาเนีย มองโลกในแง่ดี
สุกซิด จนดูเหมือนไม่ค่อยเต็มบาท มักทำอะไร
ไม่ค่อยเหมาะกับสถานการณ์อยู่บ่อยๆ ต้อง
ทำงานพิเศษเพื่อหาเงินเรียน ทำให้บางครั้ง
ติดนิสัยขี้ตื้ออยู่บ้าง ทำงานพิเศษหลายอย่าง
พร้อมกันจึงเหนื่อยง่าย เลยเกลียดที่สุดหากมี
ใครกรวนเวลานอน และมักอารมณ์เสียขึ้น
รุนแรงหลังตื่นนอน เป็นโรคมือชน ชอบสัมผัส
เนื้อตัวคนอื่นเป็นพิเศษ

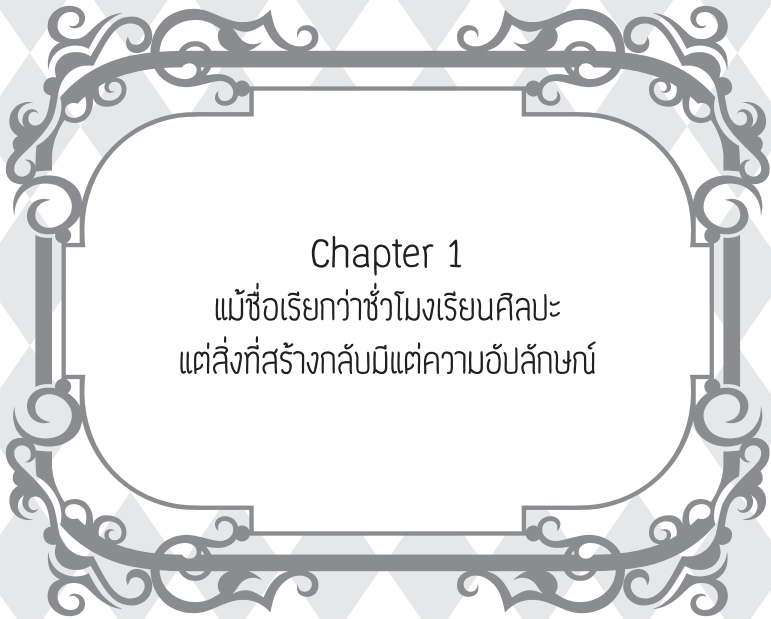

“หนังสือและการอ่านคือชุมพลแห่งความคิดสร้างสรรค์”

สารบัญ

Chapter 1	แม้ชื่อเรียกว่าชั่วโมงเรียนศิลปะ แต่สิ่งที่สร้างกลับมีแต่ความ อัปลักษณ์.....	011
Chapter 2	โรงเรียนห้ามสูบบุหรี่ ถ้าอย่างนั้นสูบบุหรี่ไฟฟ้าได้ไหม.....	040
Chapter 3	เส้นกันบางๆ ระหว่างหยอกเล่นกับยั่วเข้า คู่แค้นในวันนี้อาจ เป็นคู่วิถีถาวรในวันหน้า	063
Chapter 4	ความสุขอันเรียบง่ายและเล็กน้อยในแต่ละวันเกิดจาก ความทุกข์ของผู้อื่น เห็นคนอื่นโชคร้ายแล้วแอบกระโดด โลดเต้นอยู่ในใจ.....	105
Chapter 5	หยาดเหงื่อของวัยหนุ่มเจือด้วยกลิ่นเหม็นเปรี้ยวรุนแรง.....	141
Chapter 6	ตรวจปัสสาวะเจอองค์ประกอบของชาเขียวถึงหนึ่งในสี่.....	185
Chapter 7	เวลากระซิบมีแต่คนพูดที่คิดว่าเสียงเบา แท้จริงแล้วคนอื่น ได้ยินชัดเต็มสองหู	210
Chapter 8	แลกหมัดกันนอกโรงเรียนอาจแตกต่างได้ที่กำลังแสดงศิลปะ การต่อสู้ แต่ผู้ชมคนสุดท้ายมีแต่ตำรวจเท่านั้นละ.....	230
Chapter 9	ตอนสุดท้ายเป็นฉากต่อสู้ทุกทีเลย ครั้งหน้าหวังว่าจะจบด้วย ฉากอาบน้ำรวมแทน	253
Epilogue	โปรดใช้การรับเลี้ยงดูแลแทนการซื้อตัว ใช้การผูกมิตรแทน การทำหั้น กับรุ่มเมตก็เช่นกัน	283

Chapter 1

แม่ชื่อเรียกว่าข้าวโมงเรียนศิลปะ
แต่สิ่งที่สร้างกลับมีแต่ความอัปลักขณ์

วันที่สองของการเปิดเรียน เวลาเจ็ดโมงยี่สิบนาที ณ หอพัก

นักเรียนโรงเรียนเซฟาเนีย

ร่างที่กำลังจีจกรยานอย่างสบายอารมณ์เคลื่อนมาจนถึงหน้าประตูหอพัก จากนั้นยกมือขึ้นเคาะกระจกหน้าต่างห้องยามรักษาความปลอดภัย

"อรุณสวัสดิ์ค่ะ ฮ่าๆๆ!" ใบหน้าที่มีรอยยิ้มสดใสเกินเหตุยื่นมาใกล้ขอบหน้าต่าง มือโบกไปมาสุดแรงแขน

ผู้ดูแลที่สวมแว่นตาคำขมวดคิ้ว มือหนึ่งเท้าคาง อีกมือหนึ่งเลื่อนเปิดหน้าต่างบานเล็กอย่างหงุดหงิด

"เธอโค่นไล่ออกมาอีกแล้วเหอ รอบนี้ต้องย้ายไปอยู่ใต้กระดานลินในสวนสาธารณะแล้วละมัง"

"ไม่ใช่หรอกค่ะ!" เฟิงผิงหันปัดคำกล่าวหาด้วยรอยยิ้ม "เมื่อวานตอนย้ายออกลืมหนังสือเรียนไว้ที่หอ เลยกกลับมาเอาน่ะค่ะ ผมขออนุญาตเข้าไปได้ไหม"

"ถ้าวันไหนเธอลืมหายใจขึ้นมา ฉันคงไม่แปลกใจ" ผู้ดูแลบิซาคำเย็น หยุดกรุ่หนึ่งก่อนพูดต่อว่า "บ้านใหม่เป็นยังไงบ้าง"

"เยี่ยมมากค่ะ!" เฟิงผิงหันตอบโดยไม่แม้แต่หยุดคิด

เมื่อวานเขาย้ายเข้าไปอยู่กุหาสนบนเนินเขา เริ่มใช้ชีวิตได้ชยาคาเดียวกับปีศาจทั้งหกคน นี่เป็นครั้งแรกที่เขาได้อยู่ร่วมบ้านกับคนอื่นเป็นระยะยาวแบบนี้ ความรู้สึกต่างจากเวลาไปเป็นแขกค้างคืนบ้านคนอื่นช่วงสุดสัปดาห์โดยสิ้นเชิง ในใจเต็มไปด้วยความคาดหวังและความตื่นเต้น

ทว่า วิถีชีวิตในโลกปีศาจของเพื่อนร่วมบ้านทั้งหกแตกต่างจากชีวิตบนโลกมนุษย์มาก เมื่ออาศัยอยู่ได้ชยาคาเดียวกัน ย่อมยากจะหลีกเลี่ยงเหตุสุกวิสัยเล็กๆ น้อยๆ ในชีวิตประจำวัน—

อย่างเช่นเหตุการณ์ในตอนเช้าวันนี้

"ทำบ้าอะไรของนาย!" เสียงตะคอกอย่างกรากเกรี้ยวทำลายความเงียบสงบในยามเช้า

"อะ! โทษที ฉันลืมปิดประตุนะ!" เจ้าตัวปัญหาเฟิงผิงหลันยืนอยู่หน้าโถชักโครก หันไปหาฉงหลงที่ยืนอยู่หน้าประตูพลางยิ้มอย่างใสซื่อ "ฉันลืมไปว่าที่นี่ไม่ใช่บ้านฉัน นิสัยเก่าแก่ยากจริงๆ เลย ฮ่าๆ!"

"หันไปเดี๋ยวนี้นะ! อย่าหันมาหาฉัน! ไอ้ปัญญาอ่อน!" ฉงหลงขวบคิ้ว มือกระชากประตูปิดอย่างแรง แล้วสะบัดหน้าเดินลงชั้นล่างไปทันที

"เป็นโรคหัวหงคหลังคั่นนอนจั่นรุนแรงนะเนี่ย" เฟิงผิงหลันส่ายหน้าแล้วเดินไปล้างหน้าล้างตาที่อ่าง

พอเปลี่ยนมาสวมชุดนักเรียนเรียบร้อยแล้ว เขาจึงพบว่าเสื้อผ้าของเขาไม่เพียงซักแล้ว แต่ยังริคเสียเรียบแปล้อีกด้วย กระทั่งถุงเท้าก็ไม่เว้น เสือยังเหลือโออุ่นอยู่น้อยๆ แสดงว่าเฟิงริคเสริจไม่นาน

"คงยาคืนเข้าจ้งเลยนะ—" เฟิงผิงหลันมองตัวเองที่สวมเสื้อเชิ้ตสุคเนียบในกระจก "ว้าว! อย่างกับจะป็นคคูตัวเลย!"

เขาเดินลงชั้นล่างไปที่ห้องอาหาร เห็นไซเมิร์ฟกับฉงหลงนั่งอยู่ที่โต๊ะ ต่างคนต่างกินอาหารประจำตัวของตัวเอง พอเขานั่งลง คงยาก็ยกขนมปังปิ้งถาดหนึ่งเดินเข้ามาพอดี

"อรุณสวัสดิ์! เมื่อคืนหลับสบายดีไหม" คงยาคถามเสียงอ่อนโยน พร้อมกันนั้นก็เลื่อนขนมปังปิ้งมาตรงหน้าเขา

"สบายมากครับ! ขอบคุณมากนะครับที่อุทสาค์ช่วยริคเสื้อผ้าให้ผม แต่คราวหน้าไม่ต้องก็ได้ครับ จะได้ไม่ต้องลำบากตื่นมาแต่เช้า"

"ไม่เป็นไร ฉันยินดีอยู่แล้ว" คงยาคอบพร้อมรอยยิ้มบาง "อ้อใช่"

ไซเมอร์ฟ เสื้อผ้าที่เธอตากไว้ตรงระเบียง ฉันเก็บมารีดแล้วนะ เศษผ้าลูกไม้
พร้อยที่มีเส้นสายอะไรระโยงระยางเต็มไปหมดนะ"

มือที่ถือถ้วยของไซเมอร์ฟค้างที่อยู่อีกกลางอากาศ ใบหน้าแดงจัดด้วย
ความอายราวกับเหล็กกล้าไฟ

"...เสื้อผ้าพวกนั้น...รีดไม่ได้...อีกอย่าง...อีกอย่าง..."

"เศษผ้าลายลูกไม้ระโยงระยางอะไรเธอ" เฟิงผิงหันถามอย่าง
อยากรู้อยากเห็น

"อันนี้ไงละ" ตงย่าหีบชิ้นผ้าสีเข้มผืนหนึ่งออกมาจากกระเป๋า
ผ้ากันเปื้อน

พอมองดูให้ดีๆ จึงพบว่า เป็นกางเกงในลายลูกไม้แบบผูกด้านข้าง
สีม่วงเข้ม

"พรีค!" เฟิงผิงหันแทบสำลัก

หีบของเซ็กชื่อนี้มาโชว์บนโต๊ะอาหารแต่เช้าตรู่ ช่างรุนแรง
เกินกว่าเด็กหนุ่มวัยแตกพานอย่างเขาจะรับไหว!

"รีดไม่ได้เหรอ มิน่าละ พอริคเสริจ เนื้อผ้ากับทรงเสื้อถึงคุณแปลกๆ
——" ตงย่าใช้มือคืบๆ ซุกชั้นในผู้หญิงอันบอบบางตัวนั้นก่อนจะถอนใจ
"เสื้อผ้าที่มนุษย์ถักทอซับซ้อนกว่าของโลกปีศาจมาก แต่การซักล้าง
ทำความสะอาดก็เป็นศาสตร์สุคัลลิกอย่างหนึ่งแล้ว"

ไซเมอร์ฟคว้าเสื้อชั้นในจากมือตงย่าแล้วพุ่งตัวออกจากห้องกิน
อาหาร หันกลับเข้าห้องตัวเองไปอย่างรวดเร็วราวกับคิดปีก

"ท่าทางเขาจะทะนุถนอมเศษผ้าชิ้นนี้นั่นมาก ฉันครวญหน้าต้อง
จัดการทำความสะอาดอย่างระมัดระวังกว่านี้" ตงย่าพูดอย่างรู้สึกผิด

"นายอย่าไปยุ่งกับข้าวของของเขาเลยจะดีกว่า" ฉงหลงจิบนมสด
พลางพูด "ดูเหมือนว่าเศษผ้าพวกนั้นจะแพงมาก เงินค่าขนมของเขา
ครึ่งหนึ่งก็หมดไปกับการซื้อของพวกนั้นนี่แหละ"

"ในเมื่อเป็นของที่ล้ำค่าขนาดนั้น ถ้าไม่ซักให้สะอาดจะไม่ยิ่งแย่

เธอ"

"นี่คงย่า ฉันจะบอกอะไรให้" ฉงหลงพูดด้วยน้ำเสียงเหมือนผู้ค้นพบดินแดนใหม่ "เมื่อวานฉันลองเข้าไปดูตามเว็บต่างๆ เลยได้รู้ว่าเศษผ้าแบบที่ไม่ได้ซักร้างราคาแพงกว่าแบบที่ซื้อใหม่อีกนะ!"

"จริงเหรอ ไม่น่าเชื่อเลยนะเนี่ย!" ตงย่าถอนใจด้วยความชื่นชม "แล้วเอาไว้ทำอะไรละ"

"ไม่รู้เหมือนกัน เอาไว้เป็นส่วนผสมคัมภีร์ลึกลับ"

เฟิงผิงหลันสำคัญอย่างแรงจนขนมปังปังเกือบติดคอ เขารีบเปลี่ยนหัวข้อทันที "อ้อใช่! แล้วไปเกี่ยวข้องกับมอริสไปไหนล่ะ"

"กลางดึกเมื่อคืนไปเหลียวออกไปแล้วยังไม่กลับมาเลย ส่วนมอริสออกไปวิ่งออกกำลังกายตอนเช้า วิ่งเสร็จก็เลยไปโรงเรียนเลย" ตงย่ามองไปที่เฟิงผิงหลัน "ขนมปังปังรสชาติใช้ได้ไหม ฉันยังไม่รู้ว่าเขาอบใช้ยังไง วันนี้คงต้องรบกวนให้เธอช่วยสอน"

"ใช้เขาอบไม่เป็นหรอกฮะ แต่ว่าขนมปังปังนี้ทั้งกรอบทั้งร้อนเลยนะ!"

"ฉันใช้เตารีดรีดขนมปังปังของเธอด้วยเหมือนกัน——" ตงย่าตอบอย่างประหม่า

"ความคิดสร้างสรรค์เหลือเชื่อจริงๆ นะเนี่ย! ฮ่าๆๆ!" เฟิงผิงหลันหัวเราะได้เพียงชั่วอึดใจก็นึกอะไรบางอย่างขึ้นมาได้ "เดี๋ยวนะฮะ คุณใช้เตารีดที่รีดกางเกงในมารีดขนมปังปังให้ผมเหวอครับ"

"ใช่แล้วละ" ตงย่าตอบอย่างไม่สะทกสะท้านแม้แต่น้อย "ไม่ต้องห่วงนะ พอใช้รีดขนมปังปังเสร็จแล้วฉันก็เช็ดเตารีดจนสะอาดเลย ครั้งต่อไปที่รีดผ้าไม่ติดกลิ่นขนมปังปังแน่นอน"

"เสื้อผ้าไม่ติดกลิ่นขนมปังปัง แต่ขนมปังปังติดกลิ่นกางเกงในนะฮะ——"

เฟิงผิงหลันรู้สึกแปลกๆ แต่ชั่วขณะนั้นไม่รู้จะอธิบายอย่างไร จึงได้แต่กลิ่นขนมปังปังถึงลอคไปอย่างเงียบๆ

หลังจากกินข้าวเช้าเสร็จ บรรดาปีศาจต่างอาศัยพลังเวทของตัวเองแยกย้ายกันเดินทางไปโรงเรียน ส่วนตัวเขาก็ทำเหมือนเคย ขึ้นขีจักรยานจ่ายกับข้าวมือสอง ปั่นโงนไปจนมาไปตามถนน

เกิดเรื่องราวมากมายอย่างนี้ ทั้งมีปีศาจทั้งหกคอยอยู่เป็นเพื่อน เขาคิดว่าชีวิตนักเรียนมัธยมปลายคงต้องน่าสนใจกว่าเก่า แต่ว่ากันตามจริง ก็ไม่ได้ต่างอะไรจากก่อนหน้านี้สักเท่าไรเลย

เขายังคงเข้าเรียน เลิกเรียนตามปกติ และยังคงเจอการสอบกับการบ้านอันน่าเบื่ออยู่เหมือนเดิม

เขารู้ว่าความสงบสุขก็คือความสุข ทว่าส่วนลึกในจิตใจกลับบอกไม่ได้ที่จะรู้สึกผิดหวังเล็กน้อย เมื่อต้องเจอชีวิตนักเรียนอันสงบเรียบง่ายและอยู่ในกรอบกฎเกณฑ์เช่นนี้—

"ปรับตัวได้โอเคสินะ" คำถามของผู้ดูแลจั๊กจ๊ะหะความคิดของเฟิงผิงหลัน

"หมายถึงอะไรหรออะ"

"ทุกอย่างที่เธอเจออยู่ตอนนี้"

"อ้อ! ไม่มีปัญหาอะ!"

"งั้นหรอ ถ้างั้นก็ดี" ผู้ดูแลคสวิตซ์เปิดประตูเหล็ก พอเฟิงผิงหลันเดินผ่านไปแล้ว ก็มีเสียงที่เบาจนแทบไม่ได้ยินลอดมาว่า "เพราะเธอยังต้องเจอเรื่องให้ปรับตัวอีกเยอะเลย—"

เฟิงผิงหลันเดินเข้าหอพัก เจ็ดโมงสิบนาที นักเรียนหอส่วนใหญ่ยังไม่ออกไปเรียน ตามทางเดินมีคนเดินขวักไขว่ มุ่งหน้าไปโรงอาหารและโรงเรียน

เท้าเหยียบอย่างตามขั้นบันได ผ่านระเบียงทางเดิน จนมาถึงห้องพักที่เขาเคยอยู่มาหนึ่งสัปดาห์

ขณะมองประตู ความรู้สึกอย่างหนึ่งก็ผุดขึ้นในใจ หนึ่งสัปดาห์ก่อน

เขาย้ายเข้ามาอยู่ในห้องนี้ แต่เดิมคิดว่าจะได้อยู่ที่นี้สามปี ใช้ชีวิตนักเรียนมัธยมปลาย ไม่นึกเลยว่าผ่านไปแค่สัปดาห์เดียวทุกอย่างกลับตาลปัตรไปหมด

ตั้งแต่ย้ายเข้าหอพักจนถึงวันนี้เพิ่งผ่านมาแค่แปดวันเท่านั้น แต่กลับเกิดเรื่องราวมากมาย พลิกโลกที่เขาเคยรู้จักในอดีตจากหน้ามือเป็นหลังมือ ทั้งยังเปลี่ยนแปลงอนาคตของเขาอีกด้วย

หากตอนนั้นเขาไม่จำเวลาย้ายเข้าหอผิด ตอนนี้เขาคงกำลังแต่งตัวอยู่ในห้องเดียวกับไปหาลีรู่ยเพื่อเตรียมตัวไปโรงเรียน

เฟิงผิงหันยื่นมือไปหมุนลูกบิด ผลักประตูเปิดออก

"ลี้รู่ย นายเห็นหนังสือ—อูแม่เจ้า!"

สิ่งที่ปรากฏแก่สายตาคือเด็กหนุ่มหน้าจืดที่เขาไม่เคยเจอมาก่อน นั่งเปลือยท่อนบนอยู่กลางห้อง ข้างตัวคือหญิงสาวหน้าตาหมดจดงดงาม คนหนึ่งที่กำลังหยิบเสื้อสวมให้อย่างเคารพนบถนอม

เมื่อเจอผู้บุกรุกที่โผล่มาอย่างกะทันหัน ชายหนุ่มเลิกคิ้วเล็กน้อย สีหน้าแสดงความงุนงง

"โทเซที! ฉันทึกไว้ที่นี้คือห้อง 384 ขอโทษที่เข้ามารบกวนพวกเธอนะ!"

ในหอพักชายทำไมมีผู้หญิงอยู่ได้ อย่าบอกนะว่าเธอนอนค้างคืนที่นี้ด้วย! โอแม่เจ้า! ถึงในโรงเรียนจะมีสาขาวิชาการศึกษาปฐมวัย แต่ปล่อยให้ให้นักเรียนผลิตเขาวงกตกันเองแบบนี้ไม่ได้หรอกระ!

ขณะเฟิงผิงหันเตรียมจะถอยหลังเดินออกจากห้อง ก็เหลือบไปเห็นหนังสือรวมกาพย์กลอนหวานซึ้งกับอุปกรณ์มายากลวางอยู่บนโต๊ะทางขวามือ ของพวกนั้นเป็นของไปหาลี้รู่ย เจ้าเพื่อนคนนี้ร่ำเรียนกลเม็ดเคล็ดลับจำนวนไม่น้อยเพื่อจีบสาว ถึงมีอุปกรณ์แปลกพิสดารอะไรเยอะไปหมด

เดี๋ยวก่อนนะ แบบนี้แปลว่าไม่ได้เข้าผิดห้องนะสิ

เฟิงผิงหลันชะงักเท่า มองไปทางเด็กหนุ่มแล้วถามว่า "คือว่า นาย เป็นรุมเมคคนใหม่ของหลี่รู่ยหรือเปล่า"

เด็กหนุ่มส่งเสียงเบาในลำคอราวกับไม่เต็มใจยอมรับ "ใช่"

"อ้อๆ ฉันเป็นรุมเมคเก่าของหลี่รู่ยนะ" เอ๋ ทำไมฟังดูราวกับแฟนเก่ากำลังประกาศศัคคาค้าแฟนใหม่เลยละ "ฉันลืมของไว้ที่นี่ก็เลยกลับมา เอา นายเห็นหนังสือเรียนของฉันบ้างไหม"

เด็กหนุ่มเหล่ตามองไปอีกด้านอย่างเย็นชา บนพื้นห่างจากเท้าเขา ไปไม่มาก หนังสือเรียนของเฟิงผิงหลันวางกองอย่างลวกๆ อยู่ที่มุมหนึ่งของห้องราวกับเป็นขยะ

"อ้อๆ! โชคดีจังที่ยังอยู่!" เฟิงผิงหลันก้าวเท้าทำท่าจะเดินไปตรง มุมที่วางหนังสือไว้

หนังสือวางอยู่ด้านหลังเด็กหนุ่ม แต่คุณแล้วเด็กหนุ่มตรงหน้าไม่มี วิแววจะขยับเปิดทางให้เลยแม้แต่น้อย มือทั้งสองกอดอก นั่งกร่างขวางทางอย่างไม่เกรงใจ ทั้งใช้สายตาดูถูกเหยียดหยามและเย่อหยิ่งจ้องหน้าเขาเขม็ง

เฟิงผิงหลันเอามือเกาหัวแกรกๆ แล้วยิ้มกว้าง ก่อนจะเดินตรงเข้าไปโดยไม่รีรอแล้วโค้งตัวลงจนตัวแทบจะลงปอนอนพึ่งพาบอยู่บนขาของอีกฝ่าย จากนั้นเอื้อมมือทั้งสองไปหยิบหนังสือที่วางอยู่บนพื้นขึ้นมา

ก๊วของเด็กหนุ่มขมวดแน่นแทบเป็นเส้นตรง กล้ามเนื้อมุมขมับตึงเขม็ง หญิงสาวที่อยู่ด้านข้างก็แสดงสีหน้าประหลาดใจเช่นกัน

เฟิงผิงหลันคว้าหนังสือไว้ในมือแล้วถอยหลังออกมาอย่างรุ่มร่าม แต่พอจะลุกกลับทรงตัวไม่อยู่จนล้มคะมำไปด้านหลัง หนังสือเรียนหลุดจากมือปลิวร่อนไปทางเด็กหนุ่ม

จังหวะที่หนังสือเรียนกำลังจะกระแทกโดนตัวเด็กหนุ่มนั่นเอง หญิงสาวที่ยืนอยู่ด้านข้างยื่นมือคว้าหนังสือที่ลอยมากลางอากาศได้อย่างทันท่วงที จากนั้นจึงหยิบหนังสือเล่มบางซ้อนเรียงกันอย่างเป็นระเบียบ

ทีละเล่มๆ แล้ววางไว้บนโต๊ะหนังสือด้านข้างอย่างรวดเร็ว

"ขอโทษด้วยนะ ขอโทษจริงๆ" เฟิงผิงหลันรีบลุกขึ้นยืนแล้วหยิบหนังสือขึ้นมา จากนั้นหันไปเอ่ยชมหญิงสาวว่า "ขอบคุณมากเลยนะ! เธอเป็นนักกีฬาแฮนด์บอลหรือเปล่าเนี่ย เคลื่อนไหวคล่องแคล่วสุดๆ เลย!"

หญิงสาวไม่ตอบ เพียงจ้องหน้าเฟิงผิงหลันด้วยสายตาประหลาดใจเท่านั้น

"ฉันไม่รบกวนแล้วนะ" เฟิงผิงหลันรีบถอยหลังออกจากห้องไป "อ้อ! อีกอย่าง ถึงหลี่รุ่ยจะพูดจาท่าท้ออะไรเวอร์ไปหน่อย แต่ที่จริงเขาเป็นคนจิตใจอ่อนไหวมากนะ...เพราะฉะนั้นถ้าเป็นไปได้ละก็ เวลาอยู่ในห้องก็อย่าสวิตกันออกนอกหน้าเกินไป เคี้ยวจะกระทบกระเทือนจิตใจจนเขาเกิดอาการขึ้นมาอะ ฮ่าๆ"

พอพูดจบก็ปิดประตูแล้วเดินจากไป

พอประตูปิดแล้ว เด็กหนุ่มก็ส่งเสียงซิทินล้าคอย่างไม่สบอารมณ์

"พวกคนชั้นต่ำก็อย่างนี้ ไม่รู้กาลเทศะ แถมหยาบคายอีก" เขาลุกขึ้นยืนให้หญิงสาวสวมเสื้อเชิ้ตให้ "นี่ท่านพ่อชิงชังฉันมากขนาดไหน ถึงส่งให้ฉันมาอยู่ในที่แบบนี้ได้——"

"คุณท่านเตรียมการไว้เช่นนี้ เพราะท่านมีเป้าหมายของท่านอยู่" หญิงสาวตอบอย่างนอบน้อม

"คงงั้นมั้ง" เด็กหนุ่มติดกระดุมเสื้อ "แล้วอีกอย่าง——" เขาขวมดกัวพลางมองหน้าหญิงสาว "โบตัน ไครอนุญาตให้เธอถอนมนตรีพรางตัว"

"อาคมนั้นยังคงอยู่เจ้าคะ คุณชายให้ถึง เวลานี้มีเพียงท่านซึ่งเป็นผู้ผูกพันธสัญญาเท่านั้นที่มองเห็นฉันได้" หญิงสาวช่วยเด็กหนุ่มจัดเนกไทให้เรียบร้อย

"แต่เจ้านั่นมองเห็นเธอ" ให่ถึงครุ่นคิดอยู่พักหนึ่งก่อนจะเอ่ยต่อว่า "ท่าทางเขาคงเป็นนักเรียนโรงเรียนงาเม็คเหมือนกัน เธอเคยเห็นเขามา

ก่อนไหม"

"ไม่เลยเจ้าค่ะ เมื่อคืนวันก่อนก็ไม่เห็นคนผู้นี้เลย" โบตันตอบ
"แต่ว่าตัวเขามีกลิ่นอายปีศาจอยู่จางๆ จางมากจนแทบสัมผัสไม่ได้"

ให้ถึงอึ้มบาง "คงถูกกลิ่นอายของปีศาจชั้นต่ำพวกนั้นเข้าละมั้ง"
สวะพรรค์นั้น ดูอย่างไรก็ไม่ทางเป็นผู้อัญเชิญแน่

"ไม่ใช่ เป็นกลิ่นอายปีศาจที่ถูกอำพรางไว้ เพื่อไม่ให้ผู้อื่นรู้ว่าปีศาจ
คนนั้นคือใคร ทั้งยังไม่อาจติดตามร่องรอยได้เลย อีกอย่างหนึ่ง—" โบตัน
ชะงักไปครู่หนึ่งก่อนจะพูดต่อว่า "ไม่ใช่กลิ่นอายของปีศาจแค่คนเดียวด้วย"

ให้ถึงเล็กคิ้ว "แปลว่าปีศาจได้พันระของเขาแข็งแกร่งมากนั่นสิ"

เขามั่นใจเกือบเต็มร้อยว่าต้องเป็นปีศาจที่ตกทอดในตระกูลแห่ง
การที่บรรพบุรุษเก่งกล้า ไม่ได้หมายความว่าผู้สืบทอดต้องมีความสามารถ
เสมอไป หรืออาจกลับกันก็เป็นได้เช่นกัน

"ใช่เจ้าค่ะ"

"แข็งแกร่งยิ่งกว่าเธออีกเหรอ"

"...อาจเป็นไปได้เจ้าค่ะ" สีหน้าของโบตันฉายแววเศร้าหมองวูบหนึ่ง
แต่ยังคงตอบคำถามของเจ้านายอย่างนอบน้อมไม่เปลี่ยน

"ดูท่าทางอ่อนหัดจะตาย" เด็กหนุ่มคิงเนกไทให้แน่น "คนไร้ความ
สามารถ ไม่สมควรได้ครอบครองอาวุธที่ดี"

ลูกหลานที่ไร้ความสามารถสืบทอดธุรกิจอันใหญ่โตของวงศ์
ตระกูล มีแต่จะนำมาซึ่งความฉิบหาย

ดังนั้นเขาจึงอยากยื่นมือเข้าช่วยเหลือหน่อย

"ความหมายของคุณชายคือ?"

มุมปากของเด็กหนุ่มยกขึ้นเล็กน้อย เผยให้เห็นรอยยิ้มเจ้าเล่ห์

พอเฟิงผิงหล่นวิ่งกลับไปถึงห้องเรียน ก็เห็นฉงหลง ไชเมิร์ฟ และ
ตงย่า อยู่ในห้องเรียนเรียบร้อยแล้ว ด้วยอาคมพร่างคว่ำ ประกอบกับปัจจัย

เกื้อหนุนคือโรงเรียนซึ่งเป็นโรงเรียนนานาชาติ เหล่าปีศาจซึ่งปลอมตัวเป็นนักเรียนชาวต่างชาติกับนักเรียนที่เดินทางกลับมาจากต่างประเทศจึงแฝงตัวอย่างกลมกลืนกับนักเรียนคนอื่นๆ แม้เค็นสะกดคาอยู่บ้างแต่ก็ไม่ใช่เป็นจุดสนใจของใครมากนัก

ส่วนเคคซัลกลับเลือกพรางตัวเป็นแพทย์ประจำโรงเรียน ยึดครองห้องทำงานในมุมที่ห่างไกลสายตาผู้คนที่สุดในศูนย์รักษาพยาบาลของโรงเรียน ซ่อนตัวอยู่ภายในโรงเรียนโดยไม่เป็นจุดสังเกตเพื่อฟื้นฟูร่างกายให้กลับเป็นปกติ และถือโอกาสสำรวจโลกอันไม่คุ้นเคยใบนี้ไปพร้อมกันด้วย

วันที่สองหลังเปิดเรียน สำหรับบรรดาปีศาจทั้งหลายแล้ว ชีวิตภายในโรงเรียนยังนับว่าแปลกใหม่และน่าสนใจ จึงยินดีมาโรงเรียนกันอย่างพร้อมหน้าพร้อมตา และปฏิบัติตามระเบียบต่างๆ ของโรงเรียนด้วย

"อรุณสวัสดิ์ค่ะ" เฟิงผิงหลันนั่งลงตรงที่นั่งของตัวเองแล้วถามตงย่าวว่า "คนอื่นยังไม่มาหรือคะ"

"มอร์ริสมาถึงแล้ว แต่ไม่รู้ไปอยู่ที่ไหน"

"งั้นหรือคะ—" ตงไปหาเจ้าแมวมเหิมยวอีกละคร่ม

ไปหาลิ่วรุ่ยซึ่งนั่งอยู่ด้านหลังก็เหมือนทุกวันที่ผ่านมา กำลังบุกเข้าโจมตีไซเมอร์ฟด้วยการแสดงความรักอย่างออกนอกหน้า

"คุณนี่สิ นี่คือรูปภาพอธิบายทฤษฎีอะตอมของจอห์น คอลตัน" ไปหาลิ่วรุ่ยหยิบหนังสือวิชาเคมีขึ้นไปตรงหน้าไซเมอร์ฟ พลังทำลายล้างท่วมท้นสุดความสามารถ "ไซเมอร์ฟ นี่คือเธอ... เธอเป็นนิวเคลียสของอะตอม และนี่คือฉัน ฉันเป็นอิเล็กตรอน ดังนั้นพลังของเธอจึงดึงดูดฉันอยู่ตลอดเวลา จนทำให้ฉันต้องเคลื่อนที่วนเวียนรอบตัวเธอตลอดเวลาไม่มีวันไปไหน"

ไซเมอร์ฟก้มหน้างอคอย่างกระอักกระอ่วน เธอไม่เข้าใจสิ่งที่ไปหาลิ่วรุ่ยพูดเลยแม้แต่คำเดียว แต่น้ำเสียงและอาการปฏิกิริยาของอีกฝ่ายทำให้เธออดขนหัวลุกไม่ได้

ฉงหลงหันหน้ามาขำคังหะ "ถ้านายเป็นนิเล็กรอนละก็ ฉันทา
แท่งพลาสติกมาฉุๆ ตามตัวนายสองสามที นายก็ลอยตามแรงดึงดูดจาก
แท่งของฉันทาโดยไม่รู้เนื้อรู้ตัวแล้วละ"

นักเรียนที่นั่งอยู่โดยรอบได้ยินคังนั้นก็พากันหันมามองไปหลี่รู่ย
คิ้วแหวดตาแปลกๆ

ไปหลี่รู่ยหน้าชาทันที "พูดบ้าอะไรของนาย! ระวังคำพูดบ้างเถอะ
—"

"หลี่รู่ย นายมีรูมเมตคนใหม่แล้วหรือ" เฟิงผิงหลันโพล่งถามอย่าง
อยากรู้อยากเห็น

"นายเจอไอ้คนอวดคินั้นแล้วหรือ" ไปหลี่รู่ยแสดงสีหน้ารังเกียจ
ขึ้นมาทันควัน "เมื่อวานพอนายทำเรื่องย้ายออกเสร็จไม่นาน เจ้านั้นก็ย้าย
เข้ามาเลย"

"อ้อหรือ" ว่องไวคิจริงเสีย

"ได้ยินว่าเป็นคนจีนที่เกิดในญี่ปุ่น ตอนแรกอยู่ห้องอื่น แต่ทะเลาะ
กับรูมเมตเลยถูกย้ายมาอยู่ห้องฉันทาแทน" ไปหลี่รู่ยกลอกตาอย่างเหลือออก
"หมอนั้นพูดจาไม่เห็นหัวใคร น้ำเสียงก็กระโชกโฮกฮาก พวกเขื่อยังคิด
ว่าตัวเองดีกว่าคนอื่นประเภะนั้นไม่มีวันหาแฟนได้แน่"

"งั้นก็เหมือนนายเลนนะสิ ช่างเหมาะสมกันจริงๆ" ฉงหลงพูด
แทรก

"หลี่รู่ยไม่เห็นจะเขื่อยังหรือคิดว่าตัวเองดีกว่าคนอื่นตรงไหนเลย
นะ" เฟิงผิงหลันยื่นมือเข้าปกป้องเพื่อนรักที่ไม่ได้รับความเป็นธรรม "เวลา
หลี่รู่ยอยู่กับผู้หญิงนะ เขาแทบจะลงไปคลานเข้า กระดิกหางขอความ
เห็นใจ อ่อนน้อมถ่อมตนจะตายไป!"

ไปหลี่รู่ยทำปากเบ้ "...ขอปจายนามากนะ"

กริ่งสัญญาณเข้าเรียนคังขึ้น มอริสเดินเข้ามาในห้องเรียน สีหน้า
คูมิคหวังเล็กน้อย ร้อยทั้งร้อยต้องเป็นเพราะลูกแมวตัวนั้นวิ่งหนีไปอีกแล้ว

แน่นๆ

มอรรริสหย่อนตัวลงนั่งได้เพียงไม่นาน ไปเหลียวก็เดินตามเข้ามาในห้อง

กริ่งสัญญาณเจี๊ยบลง เด็กสาวผูกผมหางม้า สวมแว่นตา หน้าตาเคร่งขรึมเอาจริงคนหนึ่งเดินมาที่กระดานคำหน้าห้องอย่างเจี๊ยบๆ เธอซึ่งทำหน้าที่เป็นหัวหน้าห้อง เขียนเลขที่นั่งของไปเหลียวและมอรรริสลงในช่องนักเรียนมาสายบนกระดานคำ เสร็จแล้วก็กลับไปนั่ง

แต่คนที่ถูกจคชื่อทั้งสองกลับไม่รู้สึกรู้สาอะไรเลยแม้แต่เน้อย

"ไปเหลียว คุณไปไหนมาเหอะ" เฟิงผิงหันถามอย่างอยากรู้อยากเห็น

"ตอนแรกฉันก็ไม่ได้มาสายหรอกนะ" ไปเหลียวยิ้มน้อยๆ อย่างเหนื่อยหน่าย "แต่ตอนอยู่หน้าประตูใหญ่ถูกลงแก่ๆ ที่ไหนก็ไม่รู้มารั้งตัวไว้แล้วอบรมฉันอยู่คั้งนาน เลยมาสาย"

"เอ๋! คุณหมายถึงอาจารย์ฝ่ายคุณความประพฤติหรือเปล่า คุณไปก่อเรื่องอะไรไว้ล่ะ"

"แค่ติดรคคนอื่นมาโรงเรียนเท่านั้นเอง" ไปเหลียวตอบอย่างสบายอารมณ์

"ฉันเห็นเต็มสองตาว่านายนั่งรถสปอร์ตมาถึงหน้าประตูโรงเรียน แถมยังกอดจูบอย่างเราร้อนกับผู้หญิงสวมชุดเครสคอสติกสุดเซ็กซี่อีก——" มอรรริสเอ่ยแย้ง เขาเป็นหนึ่งในพยานที่เห็นเหตุการณ์กับตา

"น่าเกลียดที่สุด! ไม่อยากเชื่อเลยว่ามีคนกล้าทำเรื่องบัดสีบัดเถลิงแบบนี้ด้วย!" ไปเหลียวรีบร่วมผสมโรงประณาม แต่แววตากลับแฝงด้วยความคิด

"แค่มารยาทสังคมของวัฒนธรรมต่างชาติเท่านั้นเอง ก็เหมือนจับมือนั้นแหละ" ไปเหลียวตอบอย่างไม่สะทกสะท้าน

"ทำไมไม่เห็นมีผู้หญิงคนไหนมาจับมือกับฉันด้วยวิธีแบบนี้บ้าง!"

ไปหาลี้รู่ยโอดครวญ

"คงเพราะนายปากเหม็นละมั้ง" ฉงหลงตั้งข้อสันนิษฐานเสียงเย็น

"นายแหละเหม็น!"

"นายเองก็มาสายเหมือนกัน" ไปเหลียวหันกลับไปจ้องมอร์ริส "ไปอยู่ตรงทางเดินเล็กๆ ใกล้ประตูคานข้างของโรงเรียนมาอีกแล้วละสิ ทำไมไม่บอกทุกคนล่ะว่านายไปทำอะไรที่นั่น หึๆ—"

สีหน้ามอร์ริสเปลี่ยนทันควัน "อย่ามาแสบ!"

"ฉันทำไมถึงบอกให้ทุกคนรู้ไม่ได้ล่ะ" ไปเหลียวพุดพลางยิ้ม

"ฉันรู้ว่าเขาไปที่นั่นทำไม!" ไปหาลี้รู่ยเอ่ยขึ้นทันควัน

บรรดาปีศาจตะลิงไปเล็กน้อย สายตาเลื่อนมามองที่เขา "นายรู้หรือ"

ไปหาลี้รู่ยเชิดหน้าอย่างภูมิใจ รวากับรู้เรื่องทั้งหมดกระจ่างกว่าใคร

"ตรงนั้นเป็นเส้นทางฝึกวิ่งตอนเช้าของชมรมยิมนาสติกหญิง ตอนออกมาวิ่งสมาชิกชมรมบางคนก็จะสวมชุดยิมนาสติกมาเลย สาวน้อยที่ออกกำลังกายจนได้เหงื่อหน่อยๆ ท่ามกลางแสงอาทิตย์ยามเช้าที่อาบได้ลงมา วิถีชีวิตอันงดงามช่วยชำระล้างจิตใจให้ชุ่มชื้น อีกอย่างทางเดินตรงประตูคานข้างอยู่หลังพุ่มไม้ ช่วยอำพรางตัวได้อย่างดี เราเลยปล่อยตัวปล่อยใจให้อิ่มเอมกับวิถีชีวิตอันงดงามตรงหน้าได้เต็มที่"

เขาหันกลับมามองรวากับกำลังหวนนึกถึงความหลังอันหอมหวาน จากนั้นจึงลืมตาขึ้นแล้วส่งสายตาเหมือนจะสื่อว่าเข้าใจคนหัวอกเดียวกันไปทางมอร์ริส "ตอนแรกนึกว่ามีฉันคนเดียวที่ได้ชื่นชมวิถีชีวิตที่งดงามแบบนี้ ไม่นึกเลยว่าจะมีนักปราชญ์ท่านอื่นเป็นสหายร่วมอุดมการณ์ด้วย"

ไปเหลียวยิ้มกว้างจนตาหยีเป็นทรงจันทร์เสี้ยว พลังมองสีหน้าของมอร์ริสที่กำลังเปลี่ยนเป็นสีอมเทาอย่างเบิกบานใจ

"พูดไร้สาระอะไรของนาย! อย่ามาเหมารวมว่าฉันเป็นพวกเดียวกับนายนะ! ไอ้วิธการ!"

"ซูว์" เสียงซูว์แผ่งแววคำห็นอย่างชัดเจนคังมาจากหน้าห้อง พอ มองไปจึงเห็นหัวหน้าห้องกำลังเดินมาตรงที่นั่งของพวกเขาด้วยสีหน้า บุคบั้ง "ตอนนี้เป็นเวลาอ่านหนังสือทบทวน ห้ามคุยกัน"

ไปหลี่รุษยกมือขึ้นทำท่าขอโทษในแบบที่ตัวเองคิดว่าเท่ที่สุด ส่วน มอรรริสกลับสะบัดหน้าหนีไปอีกทางอย่างไม่เห็นด้วย

ไปเหลี่ยวยิ้มอย่างสบายอารมณ์พลาทตอบว่า "ทำไมต้องเข้มงวด ขนาดนั้นด้วยเล่า" เขายกมูปากขึ้นเป็นรอยยิ้มชวนหลงใหล "อาจารย์ ประจำชั้นยังไม่มาเลย คุยกันนิดหน่อยจะเป็นไรไป"

แต่หัวหน้าห้องกลับไม่คล้อยตาม หน้ายังบึ้งตึงไม่เปลี่ยน "อาจารย์ ที่เดินตรวจตามห้องเรียนอาผ่านมาทุกเมื่อ อีกอย่าง ช่วยติคกระคุมคอ เสื่อของเธอให้เรียบร้อยด้วย ถ้าถูกจคซื้อละก็ห้องเรียนของเราจะพลอย เคือคร้อนถูกหักคะแนนระเบียบวินัยไปด้วย"

"แหม ทำทางจะเป็นเรื่องหนักหนาสาหัสเลยนะเนี่ย" ไปเหลี่ยว ทำท่าเหมือนจะยอมอ่อนตาม แต่ทำทางลอยหน้าลอยตาอย่างไม่มีหย่นั้น แสดคให้เห็นอย่างชัดเจนว่าเขาไม่สนใจเรื่องพวกนี้เลยสักนึค

รอยย่นระหว่างคิ้วของหัวหน้าห้องยิ่งลึกกว่าเก่า

คงย่ำรีบใช้รอยยิ้มน้อยๆ อย่างอ่อนโยนประนีประนอมให้สองฝ่าย สงบศึก "พวกเราจะระวังตัวไม่ทำผิดกฎนะ"

หัวหน้าห้องส่งเสียงในลำคออย่างไม่พอใจแล้วเดินกลับไปยังที่นั่ง ขณะเดินผ่านเฟิงผิงหลัน เขาฐึ้สึกรากับเธอปรายค้ำองมาที่เขาแวบหนึ่ง มุมปากยิ่งคว่ำลงหนักกว่าเก่า ก่อนจะเดินจากไปทันที

"ผู้หญึนคนนั้นเป็นใคร มีสิทธิ์อะไรมาออกคำสั่งพวกเรา" ณงหลง พึมพำอย่างไม่สบอารมณ์

"หลิวอี้เงินเป็นหัวหน้าห้องนะ เป็นคนที่มีตำแหน่งสูงที่สุดในห้อง รองจากอาจารย์ประจำชั้น"

"ก็แค่พวกขี้นชอบจับผิดคนหนึ่งเท่านั้น ไม่เห็นจะคิเค่ตรงไหน

เลย"

"เราไม่ได้เป็นแค่หัวหน้าห้องนะ แต่ยังเป็นหนึ่งในนักเรียนระดับพิเศษซึ่งเป็นส่วนน้อยมากในโรงเรียนด้วย เพราะมันสถานะก็ไม่เหมือนนักเรียนธรรมดาอย่างพวกเราอยู่แล้ว" ไปหลี่รุ่มมองตามหลังหลิวอี้เฉิน ไปพลางพูดเสริม

"อีกอย่างในพิธีเปิดภาคเรียน เขายังเป็นตัวแทนนักเรียนใหม่ขึ้นเวทีกล่าวสุนทรพจน์ด้วย อ้อ! ไหนๆ ก็พูดถึงเรื่องนี้แล้ว ความจริงต้องเป็นคนทดสอบได้อันดับหนึ่งเป็นตัวแทนนักเรียนใหม่ขึ้นเวที แต่ตอนหลังเปลี่ยนเป็นให้เขาไปแทน ได้ยินว่าเป็นเพราะญาติพี่น้องเขามีตำแหน่งใหญ่โตอยู่ในโรงเรียน เพราะจนถึงเข้าแทรกแซงให้เปลี่ยนแปลงกำหนดการแบบนี้ พื้นฐานครอบครัวระดับนี้ แน่แน่นอนว่าต้องรวยไม่ใช่เล่น"

เฟิงผิงหลันได้ยินคังนั้นก็พูดขึ้นอย่างกระอักกระอ่วนเล็กน้อยว่า "เอ่อ คือว่า...เรื่องที่คนสอบเข้าอันดับหนึ่งถูกเปลี่ยนตัว น่าจะไม่ใช่เพราะสาเหตุนี้หรอกนะ——"

ไปหลี่รุ่มเหลือบมองเฟิงผิงหลันแวบหนึ่ง "ฉันรู้เรื่องวงในดีกว่านายเยอะ ข่าวนี้นี้ไม่มีทางผิดแน่"

เฟิงผิงหลันล้งเลอยู่ครู่หนึ่งราวกับอยากพูดอะไรบางอย่าง แต่กลับถูกไปเหลียวซำจ้งหะเข้าเสียก่อน

"นักเรียนระดับพิเศษคืออะไรนะ"

"อ้อ! ก็คือนักเรียนที่อยู่ในระดับพิเศษกว่านักเรียนทั่วไป ตอนสอบเข้าได้คะแนนมากกว่าสี่ร้อยห้าสิบ เลยเข้าเรียนได้โดยไม่ต้องเสียค่าเล่าเรียน ทั้งยังได้รับทุนการศึกษาทุกภาคเรียนด้วย" เฟิงผิงหลันอธิบาย

"คงเป็นคนเก่งมากสินะ"

"อันที่จริงก็ไม่ขนาดนั้นหรอก——" เฟิงผิงหลันยิ้มอย่างเงินอาย

"ไม่ได้ชมนายเสียหน่อย" ฉงหลงเหล่มองอย่างเหยียดหยาม

"ผู้หญิงที่เปี่ยมความสามารถประเภทนี้ฉลาดหลักแหลมและมี

ความรู้นี้มาก แต่มักอ่อนประสบการณ์เรื่องความรัก แม้ว่าภายนอกแลดู
เคร่งขรึมเอาจริงเอาจัง แต่แท้จริงแล้วเป็นหญิงสาวแสนใสซื่อที่รอคอย
ใครสักคนมาปกป้อง" ไปหลี่รู่ยประกาศก้อง ท่าทางเปี่ยมด้วยความมั่นใจ
"สักวันหนึ่งฉันต้องพิชิตคุณเขาน้ำแข็งลูกนั้นให้ได้!"
"หวังว่าฉันจะมีชีวิตอยู่จนถึงวันนั้นนะ หึๆๆ——" ไปเหลียวยิ้มบาง

เมื่อถึงเวลาเข้าเรียน บรรดาปีศาจต่างนั่งฟังอาจารย์สอนอย่าง ตั้งใจ

สำหรับเหล่าปีศาจแล้ว วิชาเรียนของมนุษย์แปลกใหม่มาก เป็น
ความรู้ที่พวกเขาไม่เคยสัมผัสมาก่อน ไม่ว่าจะเป็นวิชาด้านภาษาหรือวิชา
วิทยาศาสตร์ ล้วนทำให้ปีศาจทุกคนสนใจอย่างมา

คาบเรียนที่สามและสี่คือวิชาศิลปะ เรียนที่ห้องเรียนศิลปะ

ที่นั่งในห้องเรียนศิลปะต่างจากห้องเรียนของพวกเขา เก้าอี้
กระจัดกระจายอยู่ทุกที่ ไม่มีการจัดวางตำแหน่งที่แน่นอน เมื่อเฟิงผิงหล่น
กับคนอื่นๆ เดินเข้ามาในห้องก็ลากเก้าอี้มานั่งกระจุกรวมกันอยู่ที่มุมห้อง

ทันทีที่เดินเข้าห้องเรียนศิลปะ สิ่งของที่จัดวางอยู่ภายในห้องก็
ดึงดูดความสนใจของเหล่าปีศาจไว้อย่างอยู่หมัด ทุกคนจึงไปยังวัตถุที่
ติดอยู่ตามผนังและวางอยู่บนชั้นวางตาไม้กะพริบ

"ที่นี่ที่ไหนนะ" ฉงหลงพูอย่างตื่นตะลึง

"อนุสรณ์สถานของวีรชนที่สละชีพในสงครามหรือเปล่าล่ะ" ตงย่า
เอ่ยถามด้วยแววตาเคารพเลื่อมใส

"ไม่ใช่เสียหน่อย! ทำไมนึกเชื่อมโยงไปเรื่องที่ชวนสะเทือนใจอย่าง
นั้นได้เนี่ย!"

"ก็บนผนังมีรูปบุชายแวนไว้เต็มไปหมด แลบนบนชั้นวางก็มีรูปปั้น
ของผู้เสียชีวิตนะสิ" ตงย่าชี้ไปที่รูปปั้นผลไม้กับดอกไม้ปลอมบนชั้นวาง
"แถมยังมีดอกไม้สดกับของบุชายวางไว้ด้วย คุณยังงี้ก็ตาลูชาบรรพบุรุษ

ของมนุษย์ซักๆ เลย"

"ไม่ใช่เสียหน่อย!" เฟิงผิงหลันรีบอธิบาย "ที่นี่คือห้องเรียนที่ใช้สอนวาดรูปกับแกะสลักรูปปั้นต่างหาก! รูปปั้นพวกนั้นเอาไว้ใช้เป็นแบบเวลาฝึกนะ!"

"อย่างนี้เอง"

ไซเมิร์ฟคิงชายเสื้อเฟิงผิงหลัน กระซิบเสียงเบาพลางชี้ไปที่ชาวเคล้านบนชั้นวาง "เอ่อ...พวกนั้นฉันคัมได้ไหม——"

"อันนั้นเป็นแคโมเดลนะ ข้างในไม่มีเหล่าหอรอ"

"ไม่ละ ข้างในมีเหล่าอยู่" ไซเมิร์ฟพูดอย่างมั่นใจพลางแลบลิ้นเลียริมฝีปาก

"ไซเมิร์ฟ เธอลองคัมดูแล้วหอร"

ไซเมิร์ฟก้มหน้าคำอย่างประหม่า "แต่...ทดสอบคุณคนเดียว...แค่จับคุณคนเดียวจริงๆ——"

"ซิ ทำทำไมไม่เห็นมีมันสดเลยละ" ฉงหลงส่งเสียงอย่างไม่สบอารมณ์ในลำคอ พร้อมกันนั้นสายตาก็เลื้อยไปเห็นโมเดลรถสปอร์ตบนชั้นวางจึงรีบพุ่งตัวเข้าไปหยิบมาพิจารณาโดยไม่รีรอ

ส่วนไปหลี่รู่ยก็เข้าไปลวนลามรูปปั้นเทพีวินัสเสียแล้ว

กริ่งสัญญาณบอกเวลาเข้าเรียนดังขึ้น หญิงสาวผมสีน้ำตาลอำพันม้วนเป็นลอนใหญ่คนหนึ่งเดินยวบยาบเข้ามาในห้องเรียน สายตาของนักเรียนชายทุกคนในห้องรวมกันอยู่ ณ จุดเดียว ไปหลี่รู่ยอาการหนักกว่าเพื่อน ยืนตะลึงโดยมือข้างหนึ่งยังค้างอยู่บนหน้าอกของรูปปั้นวินัส

"อรุณสวัสดิ์จ๊ะ นักเรียนทุกคน" หญิงสาวสะบัดผมไปทางด้านหลังเบาๆ และเผยรอยยิ้มชวนหลงใหล "ครูเป็นอาจารย์วิชาศิลปะ ชื่อโกเมอร์เอนด์ และเป็นอาจารย์แนะแนวชมรมศิลปะด้วย ดังนั้นขอประชาสัมพันธ์สักหน่อยหนึ่ง ครูยินดีสอนรับนักเรียนทุกคนที่สนใจเรื่องศิลปะให้เข้าร่วมชมรมศิลปะของเราจะจ๊ะ"

"คร้าบ-" นักเรียนชายจำนวนกว่าครึ่งตอบอย่างกระตือรือร้น
สุดขีด

"อาจารย์สวยจังเลย" เฟิงผิงหันพุดพลางยิ้มกว้าง

"เพื่ออาจารย์แล้ว ฉันทินคิ่ข้ามกำแพงความสัมพันธ์ระหว่างครูกับ
นักเรียน" ไปหลี่รู่ยพุดขึ้น "ฉันทินคิ่เป็นนายแบบให้อาจารย์วาดภาพผู้ค
ต่อให้ต้องเป็นผืนผ้าใบให้อาจารย์วาดรูปบนตัวฉัน ฉันทียอม"

"ถ้าต้องวาดรูปนายละก็ เอาอันนั้นมาเป็นแบบก็พอแล้วมั้ง" นางหลง
ชี้ไปที่รูปปั้นเด็กทารกยืนฉี่ที่ตั้งอยู่ด้านข้าง "ดูท่าทางคงไม่ต่างกันเท่าไร"

"อย่าคุณูกคนอื่นให้มันมากนัก!"

"หัวข้อวันนี้คือการวาดภาพคน เคียวอีกสักครู่ครูจะแบ่งกลุ่ม ให้
สมาชิกในกลุ่มเป็นแบบวาด จะใช้คนคนเดียวเป็นแบบให้ทุกคนในกลุ่ม
วาดก็ได้ แต่ห้ามวาดรูปตัวเองนะจ๊ะ" โกเมอร์อธิบายต่อ "เฟิงเป็คเรียน
ได้ไม่นาน ทุกคนยังไม่ค่อยรู้จักกัน ครูหวังว่าทุกคนจะได้ทำความรู้จักกัน
ให้มากขึ้นในคาบเรียนนี้ ดังนั้นเคียวจะใช้การจับสลากแบ่งกลุ่ม"

เสียงบ่นพึมพำอย่างไม่พอใจดังมาจากนักเรียนภายในห้อง เมื่อ
เหล่านีศาตได้ยินดังนั้นสีหน้าก็ดูวิตกกังวลขึ้นมา

โกเมอร์ยิ้มน้อยๆ ก่อนจะหยิบถุงกระดาษที่เตรียมไว้ออกมา "ถุง
จับสลากอยู่ในมือครู อีกเคียวจะส่งไปให้ทุกคน พอจับสลากเสร็จแล้วคน
ที่ได้หมายเลขเดียวกันให้รวมกลุ่มอยู่ด้วยกัน เมื่อสมาชิกกลุ่มมาครบ
แล้วก็เริ่มวาดได้เลย!" พอพุดจบเธอก็ส่งถุงใส่สลากที่ทำจากกระดาษให้
นักเรียนที่อยู่ตรงหน้า

"วุ่นวายจริงเชียว" นางหลงขมวดคิ้ว "ฉันไม่อยากเสียเวลาผูกมิตร
กับพวกมนุษย์ที่ไม่มีความสำคัญพวกนี้หรอกนะ"

"เดินออกจากห้องตอนนี้ยังทันไหม" มอร์ริสมองไปทางประตู
ห้องเรียน

"เอาเถอะน่า แค่อสองชั่วโมงเท่านั้นเอง!" เฟิงผิงหันรีบปรามทุกคน

"อีกอย่าง ถ้าจับสลากได้หมายเลขเดียวกันก็ไม่มีปัญหาแล้ว ถูกไหม" นิ้วเรียวยาวของโปไปเหลียวคดลงเหมือนตะขอ แสงสีทองจางๆ ระลอกหนึ่งปรากฏขึ้นแล้วลอยไปทางถุงใส่สลาก "เรื่องเล็กน้อยเดียว หึๆ"

ถุงใส่สลากส่งมาถึงมือของนักเรียนที่เป็นฝาแฝดพอคี เฟิงผิงหลันสังเกตเห็นว่าตอนที่หมอกสีทองลอดผ่านเข้าไปในถุง อีกฝ่ายขมวดคิ้วแล้วมองมาตรงที่พวกเขานั่งอยู่ สายตาประสานกับเฟิงผิงหลันพอคี

ความวิตกกังวลรอบหนึ่งผุดขึ้นในใจเฟิงผิงหลัน เขารู้สึกตื่นตระหนกราวกับทำความผิดแล้วถูกจับได้

ถูกจับได้แล้วหรือนี่

แต่คนธรรมดาไม่น่ามองเห็นได้นะ—

ฝาแฝดไม่ได้พูดอะไร เพียงส่งถุงสลากให้คนที่นั่งอยู่ถัดไปด้วยสีหน้าเรียบเฉย เฟิงผิงหลันถอนใจอย่างโล่งอก

เมื่อถุงสลากส่งมาถึงมุมที่พวกเขานั่งอยู่ คนทั้งหกหยิบกระดาษสลากออกมาแล้วก็ส่งถุงกลับไป

ฉงหลงคลี่สลากออกดู บนนั้นมีเลข 1 เขียนไว้

เฟิงผิงหลันมองสลากในมือฉงหลง แล้วรีบคลี่กระดาษของตัวเองออกดู

ไปเหลียวหัวเราะระน้อยๆ "ไม่ต้องดูหรอก พวกเราทุกคนได้เลขเดียวกันหมด—"

"ฉันได้เลข 3 ละ" เฟิงผิงหลันพูดขึ้น

ไปเหลียวตะลึงไปเล็กน้อย "ไม่นึกเลยว่านายจะโง่ถึงขั้นอ่านเลขบนฉลากยังอ่านผิด—"

"ฉันได้เลข 1 นะ" ตงย่าคลี่สลากออก

"เลข 1..." ไชเมิร์ฟพูดเสียงเบา

สีหน้าไปเหลียวเปลี่ยนไปในฉับพลัน "เป็นไปได้ยังงั้น" เขาคลี่กระดาษในมือ ด้านบนมีเลข 2 เขียนไว้อยู่

"ฉันได้เลข 3" มอร์ริสรีบซ้ำเคิมอย่างสะใจ "ไม่นึกเลยว่านายจะตกต่ำจนพลากแม้กระทั่งอากาศชั้นพื้นฐานแบบนี้"

"หุบปาก" ไปเหลียวจ้องสลากระคายมือ ทำท่าใช้ความคิดอย่างหนัก "ไม่น่าเกิดเรื่องแบบนี้ขึ้นได้—"

หรือว่าพลังปีศาจยังไม่ฟื้นคืนสู่สภาวะปกติ ไม่ เป็นไปไม่ได้... เมื่อวานอากาศพรางคว่เหะเหินเคินอากาศที่ซับซ้อนกว่านี้มากเขายังใช้ได้ ไม่มีทางที่เขาจะพลากเมื่อใช้อากาศง่ายๆ แบบนี้

นอกจากมีคนเข้ามาขัดขวาง

แวตั้นตระหนกดูหนึ่งเล่นผ่านดวงตาของไปเหลียว

...ที่นี่ยังมีปีศาจคนอื่นอยู่อีกหรือนี่

เป็นทหารของราชสำนักที่มาตามล่าพวกเราอย่างนั้นหรือ

เขากวาดตามองไปรอบห้องอย่างหวาดระแวง แต่ไม่พบบุคคลน่าสงสัยแม้แต่คนเดียว

เขาอดไม่ได้ที่จะหัวเราะออกมาเบาๆ ในความโง่เขลาของตัวเอง

ถ้าเป็นศัตรูจริงละก็ คงไม่อุตสาหมาถึงที่นี่เพียงเพื่อใช้อากาศขัดขวางการจับสลากของเขาหรอกนะ

ถ้าอย่างนั้น นี่มันเรื่องอะไรกัน

มุมปากเปี่ยมเสน่ห์ยกสูงขึ้น เผยรอยยิ้มราวกับเจอเรื่องสนุก

น่าสนใจมาก...คอยสังเกตการณ์ไปก่อนแล้วกันว่าจะเกิดอะไรขึ้นอีก หึๆ—

โกเมอร์ซึ่งยืนอยู่หน้าห้องเอ่ยเร่ง "พอจับสลากเสร็จแล้วก็รีบไปรวมกลุ่มกันได้เลยนะจ๊ะ"

แม้พวกปีศาจจะไม่เต็มใจเลยสักนิด แต่ก็ไม่ขัดขึ้น ยอมปฏิบัติตามโดยดี

เฟิงผิงหลันกับมอร์ริสเดินไปทางด้านขวาใกล้ที่ยืนของอาจารย์ตรงหน้าห้อง นักเรียนคนอื่นที่จับได้หมายเลขเดียวกันกับพวกเขานั่งรออยู่ตรง

นั่นก่อนแล้ว

ฝ่าเผ่คนหนึ่งนั่งอยู่ตรงนั้น สีหน้าเรียบเฉยไร้ความรู้สึกและสไตล์ การพูดทำให้รู้ว่าเขาคือเผ่ผู้พี่ อิกอร์ มิไฮเยอร์วิช อีกคนหนึ่งคือเด็ก อ้วนตาเรียวยาวชี้ขึ้นเหมือนนกพิณิกซ์ ซื่อจงอยู่ ส่วนคนสุดท้ายคือเด็กสาว หน้าตาสวยหมคมจกที่ชอบส่องกระจกและหิวหมดตลอดเวลา ชื่อซูลีหว่าน

พอซูลีหว่านเห็นเฟิงผิงหลัน ก็โบกมือน้อยๆ มาให้เขา

"ฉันทวาดรูปไม่ค่อยเก่งนะ ถ้าวาดออกมาน่าเกลียดก็อย่าถือสาแล้ว กัน ฮ่าๆ" เฟิงผิงหลันยิ้มพลางนั่งลง

มอริสนั่งลงข้างเฟิงผิงหลัน มือทั้งสองกอดอกไว้ ท่าทางไม่เป็น มิตรสุคติ

จงยูไ้ผมยาวประจำ ผมยาวยุ่งเหยิงราวกับไม่เคยได้รับการดูแล นั้นตกลงมาปรกข้างหน้า บังใบหน้าไปกว่าครึ่ง เขาวางกระดานวาดภาพ พาดไว้ที่หน้าขา ตัวค้อมขดลง ปากพิมพ์อะไรเบาๆ ฟังไม่เป็นศัพท์อยู่คนเดียว บางครั้งก็หลุดเสียงหัวเราะคิกคักอะไรออกมาโดยไม่สนใจคนรอบข้าง บรรยากาศมีคหม่นน่ากลัวอย่างประหลาดแผ่ซ่านออกมาจากทุก อณูในตัวเขา

ใบหน้าของอิกอร์ไม่แสดงอารมณ์อะไรมากนัก นิ่งเงียบและเฉยชา สายเลือดชาวยุโรปตะวันออกทำให้ทุกส่วนบนใบหน้าคมเข้มและงดงาม นัยน์ตาสีเทาสุกใสเป็นประกายน่ามอง

บรรยากาศภายในกลุ่มค่อนข้างตึงเครียดจนกระทั่งอิกอร์อ้วน แต่สำหรับเฟิงผิงหลันผู้ไม่เคยรู้สถานการณ์รอบตัว เขาเกลียดความเงียบ น่าอึดอัดแบบนี้ที่สุด

"อาจารย์บอกว่าอยากให้เราสนิทกันมากขึ้น จันทเรามาแนะนำ ตัวเองกันเถอะ! ฉันทชื่อเฟิงผิงหลัน! ชอบปิ่นเขาและท่องเที่ยวในชนบท! อาหารโปรดคือปู! ความสามารถพิเศษคือการนวด!" พอพูดถึงตอนนี้ ก็ยกมือทั้งสองขึ้นทำท่าบีบนวดในอากาศ "ถ้ารู้สึกปวดไหล่ปวดคอละก็เรียก

ใช้ฉันได้ตลอดเวลา! โอเค คราวนี้ตานายแล้วละมอรรีส!"

มอรรีสขมวดคิ้ว ก่อนจะพึมพำเสียงเบาด้วยใบหน้าบึ้งตึงว่า "ไม่มีอะไรจะพูด"

"แห่มๆ อย่ามัวอายอยู่เลยนะ ไม่งั้นฉันช่วยพูดแทนนายก็ได้นะ มอรรีสชอบสัตว์แล้วก็ชอบออกกำลังกาย สิ่งที่เขาชอบมากที่สุดก็คือแม่ ——"

มอรรีสจ้องหน้าเขาเขม็ง แวดตาฉายประกายอำมหิตชัดเจน เฟิงผิงหลันรีบเปลี่ยนคำพูดทันควัน "...สิ่งที่เขาชอบที่สุดคือให้ฉัน นวดให้ เขาเนี่ยนะ ชอบมือคู่นี้ของฉันมากที่สุดเลยละ ฮ่าๆ!"

"หุบปากเดี๋ยวนี้นะ!" มอรรีสตะคอกอย่างโกรธจัด

ซูลี่หว่านยิ้มน้อยๆ อย่างมีมารยาทตามแบบกุลสตรีที่ได้รับการอบรมสั่งสอนมาอย่างดี ส่วนจางู่กลับขดตัวอยู่ด้านหลังกระดานวาดภาพ แล้วแอบหัวเราะอยู่คนเดียวเบาๆ เหมือนเสียงยุงตอม อิกอร์ไม่มีปฏิกิริยาตอบสนองใดทั้งสิ้น เพียงนั่งฟังอย่างตั้งใจเท่านั้น

"แล้วนายล่ะ นายชื่ออิกอร์ใช่ไหม นายมีงานอดิเรกอะไรบ้าง แล้วชอบอะไรบ้าง มีความสามารถพิเศษอะไรไหม"

"ครับ" อิกอร์นิ่งไปครู่หนึ่ง "...ฉันไม่มีอะไรที่ชอบเป็นพิเศษ แค่ว่าเคยเรียนแซกโซโฟนอยู่หลายปี"

"เก่งจัง! ฉันก็เป่าหีบเพลงปากเป็นเหมือนกันนะ! คราวหน้าเราสองคนไปเล่นดนตรีหารายได้พิเศษตามริมถนนด้วยกันไหม ฮ่าๆ!" เฟิงผิงหลันปรบมือแล้วหันไปทางผู้หญิงคนเดียวในกลุ่ม "แล้วลี่หว่านล่ะ"

"ฉันชอบงานเย็บปักถักร้อย ส่วนงานอดิเรกก็คือ——" ซูลี่หว่านยกมุมปากเป็นรอยยิ้มอย่างมีเลศนัย "ถักนิตติ้ง"

"เป็นกุลสตรีจริงๆ เลยนะเนี่ย!" เฟิงผิงหลันหันไปมองเพื่อนที่นั่งอยู่ในมุมมืด เงาร่างใหญ่ยักษ์ราวกับหลอมรวมเป็นหนึ่งเดียวกับเงามืด "จางู่ ถึงตานายแล้วละ"

ใบหน้าที่มีผมยาวคำปรกอยู่จนมิดค้อยๆ เงยขึ้นอย่างช้าๆ "...ฉันชอบการฆ่าแหละและแยกชิ้นส่วน อีๆๆ—" เขาส่งเสียงหัวเราะเล็กแหลมต่อเนื่องกันรัวๆ "ชอบตัวอย่างทคล่องเป็นรางวัลของสิ่งมีชีวิต—"

แวต้ามืดหม่นน่ากลัวกับเสียงหัวเราะแปลกประหลาดสร้างบรรยากาศชวนอึดอัดแก่ทุกคนในที่นั้น มอร์ริสไม่อาจห้ามตัวเองไม่ให้ขมวดคิ้ว คงคาดายแววไม่สบบารมณและรังเกียจให้เห็นจางๆ

เฟิงผิงหลันปรบมือ "เยี่ยมมาก! งั้นคราวหน้าตอนไปกินบาร์บีคิวกับนิงปู ฉันจะเรียกนายมาช่วยนะ!"

จงยูชะงักไปครู่หนึ่ง ก่อนรอยยิ้มจะหดหายไปจากใบหน้า มองตรงมาที่เฟิงผิงหลันด้วยสายตาหาวกระแวง

"โอเค! การแนะนำตัวสำเร็จลุล่วง! เริ่มต้นวาทภาพของเพื่อนในกลุ่มได้แล้วละ!" เขากวาดตามองเพื่อนร่วมกลุ่มทั้งสี่รอบหนึ่ง ก่อนจะออกไปที่จิงยูแล้วเขยรอยยิ้มสคิส มีมือยกขึ้นสูงอย่างรวควเร็วรวกกับนักเรียนที่อยากแย่งตอบคำถาม "ฉันอยากวาดรูปจัง!"

จงยูเลิกคิ้ว แวต้ามืดหม่นฉายประกายน่ากลัว "ทำไมเลือกฉัน" มอร์ริสก็สงสัยเช่นกัน "มีคนตั้งเยอะไม่เลือก กลับเลือกเขาเนี่ยนะ"

"เพราะตัวเขาดูกลมๆ มนๆ น่าจะวาดง่ายนะ" เฟิงผิงหลันตอบอย่างตรงไปตรงมา ไม่กังวลสักนิดว่าคำพูดของตัวเองจะทำให้อีกฝ่ายไม่พอใจ "อ้อ! หรือว่ามอร์ริสจะอิจฉา นายอยากให้เป็นวาดรูปนายเหรอ"

"อย่าหลงตัวเองให้มันมากนัก!"

"ไม่งั้นมอร์ริสก็วาดรูปสี่เหลี่ยมสี่เหลี่ยมสวยมากเลยนะ เพราะงั้นต้องวาดให้สวยๆ หน่อยล่ะ!"

ซู่สี่เหลี่ยมยิ้มน้อยๆ แล้วหันไปทางมอร์ริสอย่างเป็นมิตร

"...ฉันไม่คิดอยากร่วมกิจกรรมไร้สาระแบบนี้เลยสักนิด—"

"เพราะนายวาดรูปไม่เป็นหรือเปล่า ไม่เป็นไรหรอกนะ เมื่อกั"

อาจารย์เฟิงบอกว่าไม่ต้องวาดรูปเต็มตัวก็ได้ เลือกวาดเฉพาะส่วนอย่าง
เดียวได้ เพียงแค่วาดลักษณะที่โดดเด่นของตัวคนที่เป็นแบบออกมาได้ก็
โอเคแล้วละ!" เฟิงผิงหลันหยิบคินสอถ่านบนโต๊ะส่งให้มอร์ริส "ลองดูก่อน
สิ ไม่ได้มีโอกาสทำอะไรแบบนี้บ่อยๆ นะ จริงไหมละ"

มอร์ริสขมวดคิ้ว ก่อนจะรับคินสอมาอย่างไม่เต็มใจนัก

เขาไม่เคยวาดรูปมาก่อน หากไม่ใช่เพราะจับพลัดจับผลูมาผูก
พันสัณญากับเฟิงผิงหลันโดยไม่ตั้งใจ ทั้งยังต้องปลอมตัวเป็นนักเรียน
แอบอยู่ในโรงเรียนแห่งนี้ จนเขาแก่ตายก็คงไม่มีโอกาสได้จับคินสอ
วาดรูปแบบนี้

มอร์ริสมองมือของตัวเอง มือที่เคยกุมคาน เคยคว้าลาคของศัตรู
ข้างนั้น คินสอสำหรับวาดภาพวางอยู่กลางฝ่ามือใหญ่หนา ทำให้แลดูเล็ก
จิ๋วกว่าปกติ

เขาขมุดคินสอไว้ในมือแล้วลองวาดเส้นเส้นหนึ่งลงบนกระดาษ
ความรู้สึกแปลกใหม่อย่างไม่เคยประสบมาก่อนผุดขึ้นในใจ จากนั้นเขา
เริ่มวาดเส้นที่สองและเส้นที่สามลงไปบนกระดาษ

ดูเหมือนว่า...จะสนุกดีเหมือนกันนะ—

อีกด้านหนึ่ง ไปเหลียว ไปเหล็รู่ย กับหลิวอี้เงินหัวหน้าห้องอยู่กลุ่ม
เดียวกัน พอหลิวอี้เงินเห็นสมาชิกในกลุ่มของตัวเอง ก็ส่งเสียงชี้นำคอ
อย่างขัดใจ เห็นชัดว่าไม่เต็มใจอย่างยิ่ง

"สายใยแห่งโชคชะตาผูกพวกเราไว้ด้วยกันเลยนะครับ หัวหน้า
ห้อง" ไปเหล็รู่ยหยิบคินสอวาดรูปขึ้นมา เตะท่าเหมือนศิลปินเวลาเล็งแบบ
ตอนวาดรูปอยู่ตรงหน้าหลิวอี้เงิน "ฉันทวาดเสร็จแล้วละ ทรวดทรงอัน
งคมามของเออประทับแนในจิตใจของฉัน ยากจะลบเลือนได้"

"เพราะเขาลบส่วนเสื้อผ้าของเออออกไปโดยอัตโนมัตินะ หึๆ"
ไปเหลียวยกขาข้างหนึ่งขึ้นไขว่ห้าง ก่อนจะเอ่ยแหย่อีกฝ่ายด้วยน้ำเสียง
จี๋เล่น

เมื่อได้ยินบทสนทนาของทั้งสอง หลิวอี้เฉินก็ขมวดคิ้ว "เวลาเรียนอย่าพูดเรื่องไร้สาระที่ไม่เกี่ยวข้องกับการเรียน" เธอนั่งลงตรงที่นั่งแล้วหยิบคินสอขึ้นมา จากนั้นหันหาตู้วางหนังสือแล้วเริ่มลงมือวาด

ไปเหลียวยิ้มบาง "เธอเคร่งเครียดอย่างนี้ตลอดเวลาเลยหรอ"

"ไม่เกี่ยวกับนาย" หลิวอี้เฉินตอบผ่านกระดานวาดภาพที่วางบังอยู่โดยไม่แม้แต่เงยหน้าขึ้นมอง

"จริงๆ ไปเหลียวมีสาวๆ เยอะจะตาย ถ้าเธออยากคบกับเขาละก็จะต้องรับป้ายหมายเลขเข้าคิวรอก่อน แต่ฉันนี่เป็นชายหนุ่มที่สัคดีชื่อที่สุดและอ่อนโยนกับเธอที่สุดตลอดไป——"

"อี้เฉิน...อี้เฉิน ตัวเองช่วยเค้าวาดหน่อยสิ"

คำพูดของไปเหลียวถูกขัดจังหวะด้วยน้ำเสียงออคอ่อนเหมือนเด็กน้อย

เมื่อมองตามเสียงจึงเห็นผมสั้นสีน้ำตาลอ่อนเหมือนผ้าป่านกับนัยน์ตาสีเทาของหนึ่งในคู่แฝด มือข้างหนึ่งกอดกระดานไว้นับบอก อีกข้างลากเท้าอี้เฉินตรงมานั่งลงข้างหลิวอี้เฉิน จากนั้นเอนตัวมาพิงข้างๆ เธอ "เค้าวาดรูปไม่เป็น แล้วคินสอแบบนี้ก็ทำมือเค้าเปื้อนด้วย เค้าไม่ชอบแบบนี้เลย"

หลิวอี้เฉินถอนใจ "นายอยู่กลุ่มนี้ด้วยหรออิวาน"

"ตอนแรกไม่ใช่หรอ แต่ตอนนี้ใช่แล้วละ" อิวานหยิบสลากกระดาษที่มีเลข 2 เขียนอยู่ออกมาโชว์อย่างภูมิใจ เขาโบกกระดาษนั้นไปมาอยู่ครู่หนึ่ง ดูท่าคงแลกกับเพื่อนคนอื่นมา

"เฮ้ย! พวกเธอทุกคนแบบนี้ไม่มีมารยาทเอาซะเลยนะ" ไปเหลียวเอ่ยขึ้น "นายขัดจังหวะบทสนทนาของฉันกับหัวหน้าห้อง"

"จ้ะหรอ ฉันนึกว่านายพูดกับตัวเองอยู่เสียอีกนะเนี่ย" อิวานเผยรอยยิ้มกว้างอย่างใสซื่อ "อีกอย่างพวกผู้หญิงเขาไม่ได้สนใจการมีตัวตนอยู่ของนายเลยสักนิดไม่ใช่หรือไง"

"แก——"

"อ๊เงิน ช่วยเค้าหน่อยน้ำ!" อิวานไม่สนใจไปหลี่รู่ย กลับหันไปคล้องแขนหลี่อ๊เงินไว้อีก "ขอร้องละน้ำ เธอเก่งที่สุดเลย! ไม่ว่าจะเป็นวิชาเรียนของโรงเรียนกลางวันหรือโรงเรียนงามมืด ก็ไม่เป็นปัญหาสำหรับเธอสักนิดเลย——"

"พูดจาวะวังค้าย" หลี่อ๊เงินหันไปคำหนีเสียงเบา "งานของตัวเองต้องจัดการให้เสร็จด้วยตัวเอง——"

"ขอร้องละน้ำ เค้าเหนื่อยมากเลย เมื่อวานเค้าก็ช่วยเธอตั้งเยอะ คราวนี้ถึงตาเธอช่วยเค้าบ้างน้ำ" อิวานเหลือบมองไปเหลียวแวบหนึ่ง "มีไ้อ้าจากที่ไหนไม่รู้ นี่กว่าตัวเองเป็นคนสลักสำคัญมาจากไหน สุดท้ายก็แค่พวกกระจอกไร้น้ำยา ตอนแรกอุทิศสำหรับตั้งหน้าตั้งตารอ ทำเอาเค้าผิดหวังแทบแย่——"

ไปเหลียวอ๊มพลางมองไปทางอิวาน "นายกำลังพูดถึงฉันอยู่รีเปล่าหึๆ——"

อิวานไม่ตอบแต่หันไปออเซาะหลี่อ๊เงินแทน "ขอร้องละน้ำ- อิวานเหนื่อยมากเลย อ๊เงิน ช่วยเค้าหน่อยน้ำ"

หลี่อ๊เงินถอนใจ ก่อนจะกัดฟันตกลปากรับคำ "รอดันवादเสร็จก่อน——"

ไปเหลียวร้องหน้าอิวาน แล้วเริ่มสอดสายสายตาสำรวจอีกฝ่ายโดยไม่พูดอะไร

คำพูดของอิวานเมื่อครู่ทำให้เขาสนใจขึ้นมา แม้เขาไม่เข้าใจอะไรเลยสักนิด แต่ค่อนข้างมั่นใจว่าคำพูดพวกนั้นไม่ได้พูดมาลอยๆ ราวกับต้องการสื่อโน้มนะอะไรบางอย่าง

ราวกับมีเรื่องที่เขาคควรรู้ แต่กลับไม่รู้

"เจ้าบ้านนั่น ร้ายกาจที่สุด——" เสียงพึมพำของไป่หลี่รู่ยลอยมาจากอีกฝั่ง

ไปเหลียวเลิกคิ้ว เข้าใจไปว่าไปหल्लीຼຸຍເອງກໍສັງເກດເຫັນສິ່ງຜິດປົກຕົ
ເຊັ່ນກັນ ຈິ່ງເອ້ຍປາກຂຶ້ນຢ່າງປະຫລາດໃຈເລີ່ນ້ອຍ "ເອ້? ທຳມາເຖິງວ່າຢ່າງ
ນັ້ນລະ"

"ຫລັກແຫລມເກີນໄປແລ້ວຈຽງໆ" ໄປ້ເລື້ຽຍພູດເສີຍທຸ້ມແມ່ວຽວກັບ
ຍອມຮັບຄວາມຟ້າຍພັດຕັດໂດຍຕີ "ແສ້ງທຳເປັນໄວ້ເຖິງສາໄສຮື້ ໃຊ້ພາສາກັບ
ເສີຍອອດອ້ອນນຳຣັກເມື່ອນເດີກ ເພື່ອເສແສ້ງສ້າງພາບລັກຊນທີ່ເດີກກວ່າ
ອາຍຸຈຽງ ເວົ້າສັດຊາດຊາດຊາດເປັນແມ່ໃນຕົວຜູ້ເງິນຢ່າງແນບເນີນ ຈນມີ
ໂອກາດໄດ້ສ້າງປຸກສັມພັນຮ່ຳຢ່າງໂກລັຊິກກັບເພດຮຽງຂ້າມ ວິຣິນັ້ນວ່າຣຳຍາກຈາ
ມາ"

ໄປ້ເລື້ຽຍຫ້ວຽາະລັນ "ແລ້ວໄຂ່ຄ່ອລະ ນາຍກິດຈະທຳຍັງໄຂ່" ສິ່ງທີ່ຕິດຕົ
ມາແຕ່ກຳເນີດນີ້ແກ້ຍາກຈຽງໆ—

"ຊັ້ນອຸຍາກເຣີຍນ" ໄປ້ເລື້ຽຍວາງດິນສອວາດພາບລຽງແລ້ວລາກເກົ້າອີ້ໄປ
ຍັງທີ່ວາງອີກທີ່ດ້ານຂ້າງຫລັງອີ້ເຣີຍ

"ມີອະໄລ" ຫລັງອີ້ເຣີຍພວກຕົວ

"ອີ້ເຣີຍ! ອີ້ເຣີຍ! ຫລັງຮຸ້ຍ ສອບ ອີ້ເຣີຍ ຈັງ" ໄປ້ເລື້ຽຍກຳມືແລ້ວວາງມື
ທັງສອງໄວ້ຂ້າງແກ້ມ ເຢິງຫ້ວໄປຂ້າງໜຶ່ງແລ້ວພູດຕ້ວຍເສີຍແຫລມເລີ່ກເມື່ອນ
ເດີກນ້ອຍ "ອີ້ເຣີຍ ຫລັງຮຸ້ຍອຸຍາກກອດ ກອດໜ້ອຍນ້ຳ ແຈ້ວ—"

ປິ່ງ! ກະດານວາດພາບໃນມືຂອງຫລັງອີ້ເຣີຍຖືກເຮັ່ຍເຂົ້າຟາດໜ້າ
ໄປ້ເລື້ຽຍເຕັມຣັກ

ໄປ້ເລື້ຽຍໜ້າໜາຍ ຕົວເກືອບຫລັກເກືອບລັມລຽງຟາດພື້ນ ໂຊດຕີທີ່
ໄປ້ເລື້ຽຍວ່າຕົວເຂົາໄວ້ຈາກດ້ານຫລັງທັນເວລາພອດີ

ເມື່ອກະດານວາດພາບຮ່ວງລຽງພື້ນ ໄປ້ເລື້ຽຍກໍເຫັນວ່າຫລັງອີ້ເຣີຍກັບ
ອີວານໄດ້ຍ້າຍໄປນັ່ງທີ່ອີກມຸມໜຶ່ງຂອງຮ້ອນເຣີຍຮ້ອຍແລ້ວ ຫ່າງຈາກພວກເຂົາ
ໂດລມາກ ອີວານທຳໜ້າລັອເລີຍນໄສ້ໄປ້ເລື້ຽຍກັບໄປ້ເລື້ຽຍໄມ່ຫຼຸດ ແຜມຍັງ
ຍື່ມກ້ວາງຢ່າງສະໃຈຕ້ວຍ

"ເອ້! ສງສັຍຊັ້ນອອກທຳທາງມາເກີນໄປໜ້ອຍ" ໄປ້ເລື້ຽຍລູບໜ້າ

ตัวเองเบาๆ "เทคนิคใหม่ยังไม่ชำนาญ ลองใช้มั่วซั่วไม่ได้เด็ดขาด"

ไปเหลียวคบบ่าไปหลี่รู่เบาๆ "สู้ๆ นะ ตอนนี้ฉันเริ่มรู้สึกนับถือนายขึ้นมาบ้างแล้ว——"

ไซเมิร์ฟ ตงย่า กับฉงหลง อยู่กลุ่มเดียวกับนักเรียนชายอีกคนหนึ่ง
"ฉันไม่อยากวาคูปรคน ฉันอยากวาคูปรถ" ฉงหลงเอ่ยขึ้น

"แต่อาจารย์บอกให้วาดภาพเหมือนของเพื่อนในกลุ่มนะ——"

นักเรียนชายในกลุ่มเอ่ยขึ้นอย่างลำบากใจ

"น่าเบื่อจริงเชียว" ฉงหลงบ่น ทันใดนั้นความคิดอย่างหนึ่งก็แล่นเข้ามาในหัว "อ้อ ฉันนึกออกแล้วละ!" หลังจากนั้นเขาก็ก้มลงแล้วเริ่มลงมือวาด

ไซเมิร์ฟหยิบดินสอด่านในมือขึ้นมาอย่างเงิบๆ แล้วเริ่มวาดภาพบนกระดาษอย่างไม่ชำนาญนัก

หลังจากแขนเสื้อของตงย่าเปื้อนดินสอซอล์จนดำเป็นปื้น เขาก็เริ่มเกิดอาการกระวนกระวายนั่งไม่ติด ร้อนใจอยากขจัดคราบสกปรกนั้นให้หายไปโดยเร็ว กว่าเขาจะซักคราบสกปรกบนเสื้อจนสะอาดแล้วกลับมาที่ห้องเรียน ก็ใกล้หมดคาบเรียนแล้ว จึงแค่ใช้ดินสอขีดๆ เส้นสองสามเส้นลงบนกระดาษอย่างไม่ใส่ใจ ได้เป็นภาพคนบิดเบี้ยวเหมือนผลงานเด็กอนุบาลที่กำลังหัดวาดภาพ